

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 98/4114

V-nr: ve10002333

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

A., van Indiase nationaliteit, verblijvende in het Huis van Bewaring te Zutphen,
eiser
gemachtigde: mr S. Tolman,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr W.T.C. Vriends.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Bij bevel tot bewaring van 19 mei 1998 is eiser op grond van artikel 26, eerste lid, aanhef en onder c van de Vreemdelingenwet (Vw) in bewaring gesteld.

Een eerder beroep van eiser, waarbij opheffing van de bewaring werd gevorderd, is bij uitspraak van 24 maart 1998 door deze rechtbank, zitting houdende te Amsterdam, ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 20 mei 1998 heeft mr. R.C. de Zeeuw, advocaat te Amsterdam, namens eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot bewaring. Daarbij is opheffing van de maatregel gevorderd alsmede toekenning van een schadevergoeding.

Voornoemd beroepschrift is behandeld ter openbare zitting van 2 juni 1998. Eiser is aldaar vertegenwoordigd door mr. S. Tolman, en verweerder bij gemachtigde mr. W.T.C. Vriends, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van verweerders ministerie.

II. OVERWEGINGEN

Eiser stelt zich op het standpunt dat de bewaring onrechtmatig is. Daartoe heeft hij aangevoerd dat hij op woensdag 13 mei 1998 een aanvraag om een vergunning tot verblijf voor verblijf bij Nederlandse partner B alsmede het verrichten van arbeid al dan niet in loondienst heeft ingediend. De bewaring had uiterlijk op maandag 18 mei 1998 en niet pas op dinsdag 19 mei 1998 moeten worden omgezet. Eiser heeft in dit verband gewezen op twee uitspraken van de rechtbank, geregistreerd onder nummers 97/10705 VRWET en 98/2000 VRWET. Nu de categoriewijziging te laat is doorgevoerd is de bewaring onrechtmatig.

Verweerder stelt zich - onder verwijzing naar een uitspraak van de rechtbank geregistreerd onder nummer 98/2671 VRWET - op het standpunt dat de categoriewijziging wel op tijd heeft plaatsgevonden na de ontvangst op 14 mei 1998 van de aanvraag om een vergunning tot verblijf. Indien en voorzover sprake is van een te late categoriewijziging, is eiser daardoor niet in zijn belangen geschaad, aangezien binnen vier weken op zijn aanvraag zal worden beslist. De bewaring is derhalve rechtmatig.

De rechtbank overweegt het volgende.

Onderhavig beroep is het tweede beroep tegen de toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel. Thans dient te worden beoordeeld of voortdoring van die maatregel gerechtvaardigd is te achten.

Eiser heeft betoogd dat de bewaring onrechtmatig is geworden doordat verweerder de grondslag daarvan eerst op 19 mei 1998 heeft aangepast aan de ontvangst door verweerder op 14 mei 1998 van eisers aanvraag van een vergunning tot verblijf. Eiser heeft zich beroepen op enkele uitspraken van deze rechtbank en zittingplaats waarin een tijdsverloop als ook in zijn zaak aan de orde onaanvaardbaar lang is geoordeeld.

Verweerder heeft daarentegen betoogd dat de categoriewijziging niet z1/2 lang na de ontvangst van eisers aanvraag heeft plaatsgevonden dat de verdere bewaring op die enkele grond onrechtmatig geacht moet worden en zich daarbij beroepen op een andere recente uitspraak van - eveneens - deze rechtbank en zittingplaats. Bovendien heeft verweerder toegezegd ervoor zorg te dragen dat de beslissing op eisers aanvraag zal worden genomen ruimschoots v1/21/2r de ommekomst van de in artikel 26, lid 3, Vw genoemde termijn van vier weken.

De rechtbank onderkent dat in de door partijen genoemde uitspraken uiteenlopend is geoordeeld over de maximaal toelaatbare termijn tussen de ontvangst van een aanvraag om toelating en de in verband daarmee noodzakelijke wijziging van de bewaringsgrondslag en overweegt thans op dit punt als volgt.

De hier bedoelde wijziging van de grondslag van de bewaring is voor de betrokkene van belang omdat verweerder bij gelegenheid daarvan dient te beoordelen of voortduring van de bewaring in het licht van de kansrijkheid van de aanvraag, voor zover op dat ogenblik te overzien, gerechtvaardigd is en omdat de bewaring na doorvoering van deze categoriewijziging gebonden is aan de maximale termijn van vier weken als genoemd in lid 3 van artikel 26 Vw. Verweerder mag de in deze heroverweging en termijnstelling gelegen rechtswaarborg van de betrokken vreemdeling niet frustreren door de effectuering van de categoriewijziging voor zich uit te schuiven.

Het vorenoverwogene brengt mee dat de door een toelatingsaanvraag van de inbewaringgestelde vreemdeling noodzakelijk geworden categoriewijziging met voortvarendheid dient te worden doorgevoerd. Verweerder heeft niet betoogd dat omstandigheden van administratieve of technische aard bij het bepalen van de passende termijn in aanmerking moeten worden genomen. Een en ander brengt de rechtbank tot het oordeel dat de bedoelde categoriewijziging in beginsel uiterlijk dient plaats te vinden op de tweede werkdag volgende op de dag waarop de aanvraag door verweerder is ontvangen. Overschrijding van deze termijn kan bijvoorbeeld aanvaardbaar zijn indien de aanvraag is ingediend bij een andere vreemdelingendienst dan de voor de bewaring van betrokkene verantwoordelijke dienst en/of bij de aanvraag niet erop is gewezen dat betrokkene zich in vreemdelingenbewaring bevond en verweerder dit in redelijkheid ook niet zelf aanstonds heeft behoren te onderkennen dan wel indien de aanvraag, bijvoorbeeld door het gebruik van andere personalia, niet aanstonds herleidbaar was tot een zich in bewaring bevindende vreemdeling.

Niet op deze gronden verschoonbare overschrijding van de termijn met meer dan een enkele dag zal wegens de daarmee gepaard gaande frustratie van het wettelijk systeem de voortduring van de bewaring onrechtmatig maken. Overschrijding van de termijn met niet meer dan een enkele dag zal evenwel eerst meebrengen dat de bewaring op een onrechtmatige grondslag is komen te berusten indien het belang van de vreemdeling zulks rechtvaardigt. Daarvan zal sprake kunnen zijn indien aannemelijk is dat de aanvraag z1/2 kansrijk is dat verweerder daarin aanleiding zou hebben of had behoren te vinden voortduring van de bewaring achterwege te laten. Doet dit geval zich niet voor, dan zal het belang van de betrokkene eerst de onrechtmatigheid van de voortduring van de bewaring meebrengen met ingang van de dag waarop de eerdergenoemde termijn van vier weken, gerekend vanaf de dag waarop de categoriewijziging ten laatste had behoren te zijn doorgevoerd, verstrijkt zonder dat verweerder op de toelatingsaanvraag heeft beslist.

Voor het onderhavige geval betekent het vorenoverwogene het volgende. Verweerder heeft eisers aanvraag op donderdag 14 mei 1998 ontvangen en eiser op dinsdag 19 mei 1998, en dus één dag te laat, op de aangepaste grond opnieuw in bewaring gesteld. Met zijn aanvraag verzoekt eiser om toelating bij partner B. Bij het verhoor op 25 februari 1998 ter vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en verblijfsrechtelijke positie heeft eiser evenwel opgegeven niet over een vaste woon- of verblijfsplaats te beschikken, sinds ongeveer vier maanden te wonen in een Godshuis, genaamd C, en over een relatie met en

verblijf bij partner B met geen woord gerept. Deze gegevens maken niet aannemelijk dat zijn aanvraag, voor zover thans te overzien, zodanige kans van slagen heeft dat verweerder daarin aanleiding had behoren te vinden de bewaring van eiser te beëindigen. De overschrijding van de termijn voor categoriewijziging met één dag rechtvaardigt onder deze omstandigheden dan ook niet het oordeel dat aan de bewaring met ingang van 19 mei 1998 een rechtmatige grondslag is komen te ontvallen. De bewaring van eiser zal wél onrechtmatig worden na ommekomst van vier weken vanaf 18 mei 1998 indien verweerder alsdan nog niet op de aanvraag heeft beslist.

Het beroep strekkende tot opheffing van de bewaring is mitsdien ongegrond.

Gelet op het bovenstaande is de rechtbank niet bevoegd een vergoeding als bedoeld in artikel 34j Vw toe te kennen, en is er geen aanleiding toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

III. BESLISSING:

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond.

(...)